Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 15	1. August 1913	62. Aargang

Utahs tre kvindelige Pionerer.

Foredrag af Miss Ila Fisher ved Ungdomsforeningens Konference i Salt Lake City, Juni 1912.

For halvfjerdsindstyve Aar siden var Utah en tør og øde Landsdel udenfor Civilisationens Grændser og kun gjennemstrejfet af Indianere og vilde Dyr. De knejsende Bjergtinder, som nu omgive disse yppige Dale, saa' den Gang ned paa et ensomt og frastødende Ørkenlandskab af Flyvesand, bare og livløse Stenblokke og slimede, mudrede Vandpytter, en Ødemark, i hvilken det krybende Firben, Faarekyllingens Piben og Klapperslangens Raslen vare de eneste Lyde, som afbrøde Stilheden. Paa dette Tidspunkt bleve Mormonerne forfulgte saa grusomt, at Joseph Smith under Inspirationens Aand udtalte den Profeti, at de Hellige en Gang skulde blive til et stort og mægtigt Folk i Klippebjergene. Utahs øde Ørken, tilsyneladende saa blottet for alle Himlens Velsignelser, var selve Stedet, som Gud havde udset og bestemt til sit Folks Fremtidshjem.

Forfølgelserne bleve tilsidst saa store, at de Hellige ikke længere kunde udholde dem, og de besluttede at flygte til det ukjendte Vest, hvor de haabede at kunne opbygge et nyt Zion i Fred. Et Foretagende, der var af saa gjennemgribende Betydning for Menneskeslægten, kunde ikke lykkes for Manden alene. Det var nødvendigt, at Kvindens forædlende Indflydelse gjorde sig gjældende, og at hendes Haand tog Del i Utahs Historie lige fra Begyndelsen. Det var sikkert ved Guds Styrelse, at tre

Kvinder og to Børn bleve indlemmede i det udvalgte Selskab, som forlod Winter Quarters tidligt i April 1847 for at søge et nyt Hjem. De tre Kvinder, som havde den Ære at være Medlemmer af dette første Pioneer-Selskab, vare: Harriet Page Wheeler Young, Clara Decker Young og Ellen Sanders Kimball. Kvinder, som skulde kunne foretage en saa lang og besværlig Rejse, maatte være i Besiddelse af Visdom, Mod og Uforsagthed, og hver enkelt af disse Kvinder var rigt velsignet af Gud med disse Egenskaber.

Rejsens største Ansvar faldt maaske paa Harriet Young; hun var nemlig Claras Moder og udfyldte tillige en Moders Plads for den forældreløse Ellen. Hun var paa en Maade hele Selskabets „Moder". Hun blev født af walliſiske Forældre i Hillsborough, en lille By i New Hampshire, i Efteraaret 1803. I sin Ungdom lærte hun ikke alene at væve baade Hør og Uld, men tillige Husholdningsvæsen og Madlavning, og dette kom hende tilgode som Nybygger. Hun var ikke alene i Besiddelse af disse verdslige Egenskaber, men hun besad en fast Villie og Karakterstyrke, som gjorde hende til et Redskab af den Slags, som Gud kan kalde til sin Gjerning. 17 Aar gl. giftede hun sig med Isaac Decker, og de havde fem Børn, af hvilke det ene var Clara, der ligesom sin Moder var bestemt til at blive en af Utahs kvindelige Pionerer. Harriet var omtrent 30 Aar gl., da hun hørte Jesu Kristi Evangelium, og saasnart hun hørte det, følte og forstod hun, at det var Sandheden, og annammede Frelsens glade Budskab med det samme. I otte Aar gjennemgik hun og hendes Familie alle Slags Forfølgelser i Kirtland. Derefter rejste de til Missouri for at søge Fred; men her maatte de lide endnu mere. Tre Aar efter flyttede de til Nauvoo, hvor Isaac og Harriet Decker bleve skilte. To Aar efter blev Harriet beseglet til Lorenzo D. Young. Forfølgelsens Storm blev stadig stærkere og mere truende over Byen Nauvoo, indtil den Dag oprandt, da Profeten og hans Broder maatte lide Martyrdøden. Harriet og hendes Mand samt de øvrige Hellige flygtede fra den betrængte Stad i Efteraaret 1846 og nedsatte sig i Winter Quarters til næste Foraar.

Claras Historie er i Hovedtrækkene den samme som hendes Moders. Hun var et svageligt Barn og plaget med Asthma fra sin tidligste Barndom. Da hun var tre Aar, havde hun nær mistet Livet ved et Ulykkestilfælde, idet hun, uden at Nogen lagde Mærke til det, løb ind under sin Faders hævede Øxe, da han var i Færd med at hugge Brænde. Femten Aar gammel led hun af en langvarig og farlig Sygdom, under hvilken hendes Liv hang i en Traad, men Gud oprejste hende fra denne og flere andre Lidelser og gav hende Kraft til at udholde de Besværligheder og Trængsler, som vare forbundne med den lange Pilegrimsrejse til det vilde Vest. Uagtet hun var svagelig, var hun dog ligesom sin Moder i Besiddelse af en uforsagt Aand, en vid-

underlig Snarraadighed og en taalmodig, aldrig svigtende Udholdenhed.

Vor tredie Heltindes Barndom henrandt under meget vanskelige Forhold. Hun var født i det fjerne Norge i 1824, kom til Amerika, da hun var 13 Aar gammel, og blev der kjendt under Navnet Ellen Sanders. Hun og hendes Søskende bleve forældreløse et Aar efter deres Ankomst til den amerikanske Kyst. Lille Ellen, en Fremmed i et fremmed Land, skaffede sig Livets Ophold ved at arbejde hos forskjellige private Folk, og syv Aar gik paa denne Maade. Da kom Evangeliets glade Budskab til hende, og hun annammede det og forenede sig med de Hellige i Nauvoo. Her blev hun Heber C. Kimballs Hustru, og hun stod trofast ved hans Side under alle de Forfølgelser og Lidelser, som de Hellige maatte gjennemgaa. Hendes Barndoms Omskiftelser havde gjort hende fortrolig med Arbejde og Opofrelser, og derfor forlod hun Winter Quarters sammen med Harriet Young og Søster Clara for at følge det nu saa berømte Selskab af Pionerer paa dets Søgen efter et Fristed imellem Vestens Klipper.

Det var ikke Meningen fra først af, at der skulde være Kvinder med paa denne første Rejse over en ukjendt og ubanet Vej, men mere end een Gang viste disse „tjenende Aander", at det ikke var en Fejltagelse, at de vare komne med. I Stedet for at være til Besvær viste det sig, at de vare en Velsignelse for de Rejsende. De vartede op, vadskede og lavede Mad og hjalp til at holde Alt i Orden. Ved Rejsens Slutning, da selv de stærkeste bleve trætte og mismodige, vare disse Kvinder utrættelige i deres Omsorg for Pilegrimmene; de opmuntrede, trøstede og hjalp dem paa alle Maader, og de plejede de Syge med en Omhu, som kun Kvinder kunne udvise. De udstode med Taalmodighed baade Solens brændende Straaler, naar de gjorde Ørkenens Sand gloende, og de voldsomme Regnskyl, der fik Bjergstrømmene til at gaa over deres Bredder. Ingen Klager kom over deres Læber, naar deres opslidte Sko faldt af deres Fødder og Nattens Mørke lagde sig over de blodige Spor, som deres saarede Fødder efterlode paa Vejens skarpe Sten. Videre gik de gjennem Ørkenen, vadende over Floder eller klatrende over Bjerge, hele Tiden stolende paa Gud.

Da de kom ned igjennem „Emigration Canyon", laa Saltsødalen udbredt for deres Øjne, det mest ensomme og forladte Landskab, som de endnu havde set paa deres lange, møjsommelige Vandring. De havde længtes efter grønne Græsgange eller skyggefulde Træer, men i denne Dal var der ingen Enge, ingen Træer; de saa' kun en solbagt Ødemark. Ubeskrivelig Sorg og Skuffelse fyldte disse Kvinders Hjerter. Med Taarer tænkte de paa de Venskabsbaand, som de havde skaaret over, paa de hyggelige Hjem, som de havde forladt i et Land, der var

skjønt som en Have. Var det for dette, at de havde ofret og lidt? Skulde de leve og dø paa et saadant Sted?

De havde søgt et sikkert Tilflugtssted, og de havde i Sandhed fundet det! Dette var altsaa det Hjem, som Gud havde beredt for dem. Paa deres Pilegrimsvandring havde de taalt Alt uden Klage; deres Mod havde aldrig svigtet, deres Tro aldrig vaklet, og selv nu bar de deres Skuffelse med taalmodig Resignation. Det var ikke for Fornøjelse, ikke for Ære eller Vindings Skyld, at de kom. Det var deres store Tro og Hengivenhed, deres guddommelige Heltemod, der gjorde dem til Utahs første kvindelige Pionerer!

„Dette er Stedet!" udbrød Præsident Brigham Young, idet han med sit profetiske Øje saa' ud over Dalen og saa' — ikke alene den øde og livløse Landstrækning, men ogsaa de store Fremtids-Muligheder, som den gjemte i sit Skjød, og som Folket ved gudhengiven Tro og taalmodigt Arbejde vilde blive i Stand til at bringe frem. Til Trods for Skuffelsen gjorde de dog straks Forberedelser til at nedsætte sig i dette Land, som fra nu af skulde være deres Hjem. Aarstiden var langt fremrykket; men alligevel plantede og saaede man i Haab om dog at være i Stand til at høste noget. Sommeren gik, og tidligt paa Efteraaret gik Præsidenterne Young og Kimball ud for at møde det næste Selskab, der havde forladt Winter Quarters. Vore Pioneerkvinder maatte døje alle Slags Mangler og kunde stadig frygte for at blive overfaldne af de fjendtligsindede Indianere; men de mødte disse Farer uden at knurre og tillode deres Mænd at rejse ud for at byde det nye Selskab velkommen.

Ja, det var trange Tider. De faa Fødemidler vare snart opbrugte, og Nybyggerne maatte klare sig med et kvart Pund Mel og lidt Mælk om Dagen. Men før man havde faaet høstet den lille Smule Sæd, som blev moden, slap Melet op, og Sulten tvang dem til at spise vilde Rødder og drikke Suppen af kogte Dyrehuder.

Dog havde Nybyggerlivet ogsaa nogle lyse Punkter. Vore Kvinder fandt nemlig blandt de graa Salviebuske den smukke Segolillie. Hvorledes maa denne skjønne Haabets Blomst ikke have opmuntret og glædet deres Hjerter og i Stilhed bragt Trøst og Frimodighed til deres Sjæl! De beundrede dens Skjønhed, og den bragte noget smukt ind i deres ensomme Tilværelse. De elskede dens rene, hvide Farve, der ligesom gjorde deres Hjerter renere. De indaandede dens Duft, og den gav dem Kraft til at fylde dem selv og deres Omgivelser med en Kjærlighedens og Haabets Aand.

Sent i Oktober ankom det andet Selskab af Pilegrimme til Dalen, og de bragte flere Fødemidler og Proviant samt Haab og Opmuntring til dem, som havde tilbragt Tiden i angstfuld Venten. Saa snart det blev anset for raadeligt, forlode Harriet Young og hendes Mand det

gamle Fort, hvor hele Selskabet hidtil havde opholdt sig for at beskytte sig mod de stridslystne Indianere, og bosatte sig der, hvor „Bikube“-Huset nu staar. Præsident Young byggede et lille Hus for sin Hustru Clara i Nærheden af hendes Moders Hjem. Ellen og hendes Mand forlode ogsaa snart det gamle Fort og flyttede ind i deres eget Hus.

Med Undtagelse af en Rejse, som Søster Harriet foretog nogle Aar senere, tilbragte vore Pioneerkvinder Resten af deres Liv i Utah, hvor de toge virksom Del i alle de Foretagender, som ere forbundne med et nyt Lands Kolonisation. De saa' den store Ødemark langsomt blive forvandlet til et smukt og frugtbart Landskab med grønne Marker, skyggefulde Træer og smaa, venlige Landsbyer. Maaneder bleve til Aar, og deres mange Gjenvordigheder og Opofrelser belønnedes med Fred, Glæde og Tilfredshed.

Saaledes svandt Aarene — med Arbejde og Virksomhed, med Modgang og Medgang, men ikke uden at efterlade sig Spor. I Juni 1868 satte Døden sit Segl paa Ellen Kimballs Mand, hvorefter hun flyttede til Bear Lake Dalen, men her blev hun tre Aar efter angrebet af en Sygdom og vendte tilbage til Salt Lake City for at underkaste sig Lægebehandling og for sidste Gang betræde den Dal, som hun var en af de første til at gaa ind i. Her afsluttedes hendes Livs Gjerning, og den 22. November 1871 blev hun stedt til Hvile ved sin Mands Side.

I Livet havde et Slægtskabsbaand forenet vore Pioneerkvinders Hjerter, og i Døden vare de to ældste ikke længe adskilte. Nøjagtig en Maaned senere, den 22. December, kom Afskedens Time for Harriet Young. Forskjellige Sygdomme forenede sig og gjorde hende hurtig svag og kraftesløs; i en Alder af 70 Aar sagde hun Farvel til et Liv fuldt af Savn, Selvopofrelser og Arbejde.

For Clara var der endnu 17 Aar tilbage og endnu et Sorgens Bæger at tømme. Den 29. August 1877 saa' hun sin Mand, Zions Leder, falde for Dødens Haand. Efter dette tunge Tab helligede hun Resten af sit Liv til sine Sødskende i den nye Pagt. Hun vedblev at velsigne og gjøre Godt, indtil hun en Vinter-Aften 11 Aar senere ramtes af et Hjerteslag, og det Hjerte, som i 60 Aar havde elsket og lidt for Andre, stod stille.

Saaledes levede, og saaledes døde Utahs kvindelige Pionerer. Deres Historie og Livsgjerning ligger i det skjulte, men deres Indflydelse paa vor Stats første Kolonisation og Udvikling var ikke desto mindre af stor Betydning. Taalmodige, trofaste og udholdende Kvinder! For deres uegennyttige Gjerning elske og ære vi dem. Utalte Generationer ville huske deres Navne og hædre dem.

Det var deres Hænder, der paabegyndte det store Arbejde, at faa vort Bjerghjem til at blomstre som Rosen. De udholdt alle de Besværligheder og Lidelser, som vare nødvendige for, at Utah i Dag kan være

prydet med smukke Byer, taarnhøje Bygninger, prægtige Templer og hyggelige Hjem. De arbejdede paa at overvinde den ufrugtbare Jord, for at du og jeg i Dag kan glæde os over de bugnende Kornmarker, de blomstrende Frugthaver og de krystalklare Bjergstrømme fra den evige Snes Høje. Ved det Arbejde, som disse Kvinder paabegyndte og toge Del i, er Utah forvandlet fra en øde, ufrugtbar Ørken til et herligt Bjerghjem, „den skjønneste Plet paa vor Jord".

Vor Oprindelse og Fremtidsskjæbne.

Vi leve uden Tvivl i en Tidsperiode, hvor Videnskaben har gjort enestaaende Fremskridt. Hvilken uhyre Afstand er ikke tilbagelagt, om end langsomt og mødsommeligt, siden den Tid, da Babylonierne gjorde deres første Jagttagelser paa Himlen! Eller siden Fønicierne første Gang gjennemsejlede Middelhavet! Eller siden Archimedes fremsatte Loven for Skruen og Vægtstangen, eller blot siden Gutenberg udsendte den første trykte Side!

Men hvis Aabenbaringerne fra Gud lades ude af Betragtning, ere Menneskene til Trods for al denne Fremgang og Udvikling dog endnu ude af Stand til at give et tilfredsstillende Svar paa nogle af Livets vigtigste Spørgsmaal: Hvor stamme vi fra? Hvorfor ere vi her? Hvor gaa vi hen? Efter at have læst Alt, hvad Videnskaben kan meddele os om Stjernerne og Jorden, om Hjernen og Nerverne, om Menneskets Legemsbygning og Aandsevner og om svundne Tiders Historie, staar Mennesket endnu uvidende overfor disse vanskelige Spørgsmaal. Det mest samvittighedsfulde Studium af Darwin og Huxley giver os ikke noget tilfredsstillende Svar. Hvad er Tanken? Hvad er Hukommelsen? Hvorledes gaar det til, at Begivenheder, der forlængst ere glemte, sommetider dukke op i vor Erindring med forbausende Tydelighed? Hvad er Døden? Er den mere uforklarlig eller mystisk end Livet? Er den andet end en af Livets Faser? Begyndte Livet ved Fødselen, eller existerede vi et eller andet Sted, paa en eller anden Maade, før Legemet blev født? Ere vi sikre paa, at Livet ikke vil fortsættes, efter at Legemet er opløst i Graven? Paa alle disse Spørgsmaal har Videnskaben ikke noget mere tilfredsstillende Svar i Dag, end den havde i sin Barndom. Gode og ædle Mennesker have følt sig forvisede om, at Livet ikke endte med Legemets Opløsning, og Nogle have instinktmæssig følt, at Fødselen ikke var dets Begyndelse, men Videnskaben er ude af Stand til at yde nogen nævneværdig Bistand til Løsningen af denne Gaade.

Vende vi os til Bibelen, da finde vi der nogle Antydninger af Sandheden; men vi blive ogsaa stillede overfor den mærkelige Kjends-

gjerning, at Opstandelsen og Udødeligheden er fremsat klart og tydeligt, medens Forudtilværelsen kun omtales indirekte, hvilket er Grunden til, at mange oprigtige Bibeltroende ikke have erhvervet sig denne store Sandhed. Forfatterne til Bibelens forskjellige Bøger lægge særlig Vægt paa at forklare Faldet og Forløsningen. De fremstille Jorden som Guds Skaberværk, beskrive Forsøget paa at forføre og vildlede dens Indbyggere og forudsige alle Tings Gjenoprettelse, men de skrive mindre tydeligt om den Tilstand, der gik forud for det tabte Paradis, og om den, der vil følge efter denne Tilværelse. Aabenbaringen om Sandheden i sin Fylde blev holdt tilbage til den Uddeling af Evangeliet, hvori vi leve.

Lad os gaa til Abrahams Bog, der i den senere Tid har været Gjenstand for saa megen Omtale. Abraham blev sendt til Ægypterne for at forkynde dem Sandhedens Lys og Kundskab. Hans Budskab til dem indeholdt blandt andet en Forklaring af Universets Bygning og Menneskets Plads i det. Angaaende Mennesket læse vi:

„Og Herren havde vist mig, Abraham, Fornuftvæsenerne, som vare organiserede før Verden blev, og iblandt disse vare mange af de Ædle og Store; og Gud saa' disse Sjæle, at de vare gode, og han stod midt iblandt dem, og han sagde: Disse vil jeg gjøre til mine Fyrster; thi han stod midt iblandt dem, som vare Aander, og han saa', at de vare gode. Og han sagde til mig, Abraham: Du er en af dem; du blev udvalgt, før du blev født. Og der stod en iblandt dem, der var Gud lig; og han sagde til dem, som vare hos ham: Vi ville gaa ned, thi der er Rum der, og vi ville tage af disse Elementer og danne en Jord, hvorpaa disse kunne bo. Og vi ville prøve dem dermed og se, om de ville gjøre Alt, hvad som helst Herren deres Gud skal befale dem; og de, der holde deres første Prøvestand, skulle forøges; og de, der ikke holde deres første Prøvestand, skulle ikke faa Herlighed i det samme Rige med dem, der holde deres første Prøvestand; og de, som holde deres anden Prøvestand, skulle Herlighed vorde tildel evindelig."

Her er Svar paa alle de Spørgsmaal, som kunne stilles angaaende Menneskets Oprindelse, dets Mission her og dets Fremtidsskjæbne. Enhver Sætning, ethvert Ord af denne Aabenbaring er fuld af Mening. En herligere Aabenbaring er aldrig tilforn bleven givet til Menneskene. I al sin Korthed indeholder den et Væld af store Sandheder. Den aabner Døren til Kundskabens Skatkammer, hvilket altid maa forblive lukket for den, der nærmer sig til det uden andre Nøgler end videnskabelige Formler og Tankeslutninger.

Det var nødvendigt for Ægypternes Fremtid som Nation, at en Budbærer skulde komme til dem med Sandhedens Ord. Afvigelser fra den fra Fædrene nedarvede Tro grebe hurtigt om sig. De havde tabt al Kundskab om Universet. De troede, at Jorden var flad og omgivet

af Bjerge, bag hvilke den himmelske Flod havde sit Leje. Paa denne Flod sejlede en himmelsk Skude, paa hvilken Solskiven støttede sig og bevægede sig omkring Jorden paa denne Maade. Nilen betragtede de før at være en Gren af denne Flod. Himlen var i deres Øjne en fast Hvælving, baaret af fire Søjler, een i hvert Hjørne. Stjernerne vare Lamper, der hang paa Himmelhvælvingen og beboedes af himmelske Væsener, som kunde trække dem op eller ned efter Forgodtbefindende. De havde mange Forestillinger om et Liv efter dette. De troede, at Menneskets Aand gik til et Sted, hvor Livet var afhængig af, at den kunde tilfredsstille de samme Ønsker og Krav som her paa Jorden. Den maatte have Føde, Klæder, Vaaben og lignende. Da der var mange Forhindringer at overvinde og Fjender, der vare for stærke til, at almindelig menneskelig Kraft og Snille kunde besejre dem, maatte man lære magiske Tryllеformularer, hvormed man kunde bekæmpe disse Væsener. Saaledes var Beskaffenheden af Ægypternes Tro. Abraham kom til Ægypten med et Budskab fra den evige Fader om Universets Skabelse og Menneskets Oprindelse, Fald og Forløsning, og vi tvivle ikke om, at det var under Indflydelse af disse religiøse Lærdomme, at den ægyptiske Civilisation blev Datidens højeste og mest fuldkomne, ligesom vor egen Civilisation har sin Oprindelse i Kristendommen, bortset fra den Kjendsgjerning, at Jesu Lære ikke blev bevaret i sin oprindelige Renhed. Og nu i vore Dage har det alvise Forsyn benyttet Joseph Smith som et Redskab til paany at aabenbare sig for Verden og har givet os Abrahams Lære, saaledes at vi, som nu leve, ere i Stand til at besvare Filosofiens vigtigste Spørgsmaal angaaende vor Oprindelse, Mission og Fremtidsskjæbne.

Deseret News.

Fredag den 1. August 1913.

Livets Solskin.

Naar Himlen er mørk og skyet; naar den klamme Taage lægger sit graa Tæppe over Alt og Alle og forhindrer Solens Straaler fra at bryde igjennem, da bliver Sindet ogsaa mørkt og trist, og det gode Humør holder Ferie. Men naar Taagen letter, Skyerne forsvinde og Solen igjen staar lys og klar paa Himlen, da aander al Naturen Liv og Glæde, og da oplives ogsaa vi og glæde os over Solens Straaler og Naturens Skjønhed. Solen er Lyset og Glæden; Solen er Livet eller den livgivende Kraft i Naturen.

Som det er i Naturen, saaledes er det ogsaa i vort aandelige Liv; heller ikke det vil trives og udvikles uden Livssolens varmende Straaler.

Hvor er Livet ikke trist og øde for den, i hvis Hjerte Solen aldrig skinner, hvis Ansigt aldrig oplyses af et venligt Smil, og hvis Mund aldrig udtaler et kjærligt Ord! Hvor maa Luften ikke være klam og tung for den Menneskesjæl, der aldrig aabner Hjertets Vinduer og lader Livets Solskin strømme ind! Dette Sollys er ligesaa nødvendigt for vort aandelige Liv, som Solens Lys og Varme er i Naturens Husholdning. Hvis vi lukke det ude, ville Blomsterne sygne hen og dø!

Vi vandre her paa Jorden i en Prøvestand; vi ere i Skole; vi have Alle vore Lektier at lære og vore Opgaver at løse; vi maa hver især kjæmpe vor egen Kamp og tage imod den Lod, der er bestemt for os; men vi kunne gjøre denne Kamp lettere og Livets Tilskikkelser mildere for os selv og vore Medmennesker ved at lade Sollyset komme ind. Naar Modgang og Sorg møder os og Prøver og Gjenvordigheder taarne sig op imod os, og naar vi ere lige ved at gaa til Grunde i Selvopgivelsens Hav, da kan en Vens eller en Broders muntre Smil og tillidsfulde, trøstende Ord ligesom give os ny Kraft og bære os over de farlige Skjær. Det er ligesom en Solstraale, der gyder nyt Liv i vort døde Haab og faar Livsblomsten til at rejse sit Hoved igjen. Disse kjærlige, milde Ord og lyse Smil ere Livets Solskin, uden hvilket Jordelivet vilde være en trist og sørgelig Tilværelse og vor Vandring her en Famlen i Mørke.

Naar falske Venner forlade os, og de, som med Blodets Baand ere knyttede til os, foragte og forhaane os for vor Tros Skyld, da kan et kjærligt og oprigtigt Ord fra en Ven ligesom opvarme hele vor Sjæl; vi glemme da al vor Bitterhed og Mismod og takke Gud for denne Ven. Det er Solens Varme, der faar Græsset til at voxe og gjør Frugten moden, efter at den forfriskende Regn har vædet den tørre Jord; thi uden Regn kan Jorden ikke frembringe Grøde. Saaledes ogsaa med Livet. Vi skulle aldrig skamme os over vore Taarer; thi ofte ere de ligesom en velsignende Regn, der skyller Støvet bort fra vore haarde Hjerter; men efter en saadan Regn skulle vi lade Solen skinne, for at det ikke skal have regnet forgjæves.

Der er Forskjel paa Latter og Smil. Latter er de ubevidste Krampetrækninger af visse af Ansigtets og Halsens Muskler; Smil derimod er et Udtryk for Hjertets Følelser og Sjælens Tilstand. Det kan være haanligt, overmodigt, kjærligt eller medfølende, alt efter de Følelser, som bo i Hjertet. Det er det kjærlige, medfølende Hjerte, som er i Stand til at sprede Solskin og Lys allevegne, og som aftørrer Taarer og gjør Livets Byrde lettere. Det er dem, der ere i Besiddelse af et saadant Hjerte, som vi elske at omgaas; det er dem, hvis Selskab vi søge, og som faa os til at glemme vore Sorger og vor Modgang. Deres lyse Sind og varme, velmente Ord ere som Balsam for vor syge, bekymrede Sjæl.

Vi kunne Alle hjælpe til at sprede Lys og Solskin omkring os ved at give Plads for gode Tanker, tale venlige og kjærlige Ord og være muntre, glade og tilfredse i alle Livets Forhold. Der er i Sandhed mørke Steder nok, der trænge til Sol — mange Hjerter, der krympe sig i Fortvivlelse og Sorg, mange Sjæle, der støde paa Grund i Mismodets og Utilfredshedens Taage. Lad os sprede Mørket og Taagen ved at lade Livets Solskin trænge ind paa alle disse mørke Steder og jage Skyerne paa Flugt. J. S. H.

Præsident Bensons Besøg.

Ældste E. Taft Benson, Præsident over den europæiske Mission, har fornylig foretaget en Tur igjennem den skandinaviske Mission. Han ankom til Aarhus den 7. Juni og mødtes her af Præsident M. Christopherſen, Præsident P. H. Sørensen og Ældsterne i Aarhus Konference. Søndag den 8. Juni Kl. 10 overværede han Søndagsskolen og lyttede med Interesse til Børnenes smukke Program, hvorefter han en kort Tid talte til dem.

Kl. 2 om Eftermiddagen afholdtes et offentligt Møde, ved hvilket flere af Ældsterne omtalte deres Arbejde og Værkets Fremgang, hvorefter Præs. Benson og Christopherſen talte til Forsamlingen. Præs. P. H. Sørensen var Tolk for Præs. Benson. Kl. 7 om Aftenen var Lokalet fyldt til sidste Plads af Sødskende og Venner, og Tiden blev benyttet af Præs. Benson og Christopherſen. En god Aand og Indflydelse gjorde sig gjældende. Om Aftenen afholdtes et Præstedømsmøde, hvor gode Raad og Instruktioner bleve givne til Ældsterne.

Den 9. forlode vi Aarhus i Selskab med Præs. P. H. Sørensen, hvis Hensigt det var at ledsage os til Kristiania, hvor han vilde besøge Venner og Sødskende. Forinden vor Afrejse overværede vi et godt besøgt Møde i Aalborg samme Aften og fortsatte Dagen efter Rejsen til Kristiania, Bergen, Trondhjem og Kjøbenhavn. Alle Steder havde vi godt besøgte Møder, og gode Lærdomme og Instruktioner bleve givne til de Hellige saavel som til Ældsterne. Vi ville længe mindes Præs. Bensons meget velkomne Besøg.

Vi tro, at Præs. Benson fik et godt Indtryk af den skandinaviske Mission og af de nordiske Lande og deres Indbyggere som et Hele taget. Han udtalte sin Tilfredshed med den hjertelige Modtagelse, som han var Gjenstand for overalt, hvor han kom hen. Han glædede sig over de smukke Landskaber, Fjorde og Vandfald, som han rejste forbi, og han oplevede at være ude i en Snestorm i Juni Maaned, nemlig paa Vejen fra Kristiania til Bergen.

Han fik Lejlighed til at deltage i et Kapløb mellem Ældsterne paa

Bygdo ved Kristiania og deltog ogsaa i et ægte amerikansk Boldspil i Ulvedalene ved Kjøbenhavn, som Ældsterne i Kjøbenhavns Konference foranstaltede.

Vi takke ham meget for hans behagelige Besøg og ønske ham en interessant og behagelig Rejse igjennem de forskjellige Missioner, han skal besøge, og en lykkelig Tilbagekomst til sit Hovedkvarter i Liverpool.

M. Christophersen.

Missionsnyheder.

Ankomst. Ældsterne Einer Erickson og Elias W. Erickson, begge fra Cleveland, Utah, ankom til Reykjavik, Island, den 11. Juli for at virke som Missionærer der. Island hører ind under den skandinaviske Mission.

Grenskonference i Kjøbenhavn.

En særdeles vellykket og godt besøgt Grenskonference blev den 29. Juni afholdt i Kjøbenhavn. Den indlededes Lørdag Aften med et Præstedømsmøde, ved hvilket en Liste over Grenens Embedsmænd og Funktionærer samt de foreslaaede Forandringer forelagdes for Præstedømmet og enstemmigt vedtoges.

Søndag Formiddag afholdtes Søndagsskole med Klasseøvelser som sædvanligt og et godt, veludført Program samt en Korlektie, der var godt indøvet og fremsagdes højt og tydeligt.

Ved Mødet Kl. 2 om Eftermiddagen aflagdes der Rapporter fra Grenens Organisationer som følger: Thorvald Petersen — Søndagsskolen; J. J. Damm — Unge Mænds Forening; Søster Mathilde Zabell — Unge Kvinders Forening; Marie Christensen — Den kvindelige Hjælpeforening; Thorvald Nielsen — Sangkoret og Robert H. Sørensen — Søborg Søndagsskole. Af Rapporterne fremgik det, at alle disse Organisationer ere i en god Forfatning og have udført et stort Arbejde i Kjøbenhavns Gren i det forløbne Aar. Derefter fremlagdes for Menigheden den ved Præstedømsmødet vedtagne Liste over Embedsmænd og Funktionærer i disse Organisationer, og den vedtoges enstemmigt.

Konferencens Møder overværedes af Præsidenten over den europæiske Mission, E. Taft Benson, Missionspræsident Martin Christophersen og A. Theodore Johnson, Præsident over den svenske Mission. Det flinke, lille Sangkor fra Malmø under Br. Hugo Hansons Ledelse deltog i Møderne og glædede Forsamlingen med sin mukke Sang.

Ved Aftenmødet Kl. 7 talte Præs. Benson med Præs. Christophersen

som Tolk. Han omtalte sin fornøjelige og interessante Rejse igjennem de nordiske Lande og det gode Indtryk, han havde faaet af Land og Folk. Ældste Robert H. Sørensen, som efter eget Ønske er løst fra sin Stilling som Missionssekretær for at kunne faa Lejlighed til at udføre almindeligt Missionsarbejde, tog derefter Afsked med de Hellige i Grenen. Præs. M. Christopherſen udtalte sin Paaskjønnelse af Br. Sørensens Arbejde i det forløbne Aar og takkede ham for hans udviste Flid og Paapasselighed. Præs. Johnson talte derefter til Forsamlingen i det svenske Sprog. Grensforstander N. L. Hansen takkede Sangkoret fra Malmø for dets udmærkede Sang samt Grenens Sangkor og Alle, som havde hjulpet til at gjøre denne Konference saa interessant og vellykket.

Joseph Smith, den profetiske Lærer.

Af B. H. Roberts.

(Fortsat.)

Denne Opfattelse af Tingenes Orden tilkjendegiver, forsaavidt den angaar Fornuftvæsenernes Tilværelse og deres Forhold til hinanden indbyrdes og til Gud, en Harmoni i Styrelsen af Verdensaltet, der paa een Gang tiltrækker sig vor Beundring og bærer Vidnesbyrd om, at den er sand.

Evige Slægtskabsforhold. Ved Siden af disse evige Ting, et evigt Univers, evige Fornuftvæsener, evigt Godt med sin Baggrund af evigt Ondt, evig Lov, Handlefrihed og lignende, staar Profetens Lære om evige Slægtskabsforhold. Fornuftvæsenerne komme i Besiddelse af aandelige Legemer, blive Aander; Aanderne blive Mænd og Kvinder med Legemer af Kjød og Ben; disse blive til opstandne og ophøjede Væsener, i hvilke Aand og Element for evigt ere forenede, og forlener dem med en Fylde af Glæde, Herlighed og Magt. Profeten lærte, at disse Slægtskabsforhold, under hvilke Aanderne indgaa i disse nye Tilstande i de celestiale Verdener, ere evige. Den Ægteskabspagt, som forener udødelige Væsener, er evig, hvorfor det Ægteskab, som Joseph Smith indførte i denne Uddeling, og som kaldes „den nye og evige Ægteskabspagt", bliver udført i vore hellige Templer og gjælder baade for Tid og Evighed. Saaledes ere de ophøjede Fornuftvæseners Slægtskabsforhold regulerede og helliggjorte ved Lov, og ud af disse opstaar Familien, en vedvarende og evig Institution, hvorfra alle andre Slægtskabsforhold udspringe blandt alle ophøjede Intelligenser i alle Verdener og Verdenssystemer. De ere alle forenede og sammenbundne med Slægtskabets stærke Baand, der bestaa af gjensidige Pagter og Overenskomster, og hvilende paa indbyrdes Kjærlighed og Sympathi.

Vi kunne ikke nu beskjæftige os længere med denne Del af vort Emne. Jeg henleder kun eders Opmærksomhed paa disse Lærdomme, som vor Profet fremkom med, uden at gjøre noget Forsøg paa at sammenføje dem til et filosofisk System. Det er dog min faste Overbevisning, at disse Lærdomme, fremsatte af vor profetiske Lærer i denne Husholdning — ikke som et Resultat af hans egne, menneskelige Overvejelser, men hvilende paa guddommeligt aabenbarede Sandheder og derfor kommende fra Gud — indeholde alle nødvendige Elementer i en fysisk, moralsk og aandelig Filosofi, der vil blive den nye Tidsalders Filosofi, den Tidsalder, som nu er ved at tage Plads paa Jorden. En Filosofi, der vil ophæve alle andre filosofiske Systemer og selv blive stadfæstet i Menneskeslægtens Tro og Følelsesliv. Elementerne, Grundprincipperne findes her i disse Lærdomme; de vente kun paa en fremtidig Spencer til at væve dem sammen til et systematisk Hele, der vil blive ligesaa smukt og vidunderligt, som det vil blive sandt, og blive antaget og anerkjendt af vor Tids største Tænkere og Filosofer.

7. Profetens Tankesprog.

Et Ord om Profetens Maade at fremsætte sine Lærdomme paa. Den var paa en Maade enestaaende. Det kan næppe siges, at han har gjort noget Forsøg paa at skabe et filosofisk System, hvor meget der end kan siges om Betydningen af hans Religionssystem og kirkelige Organisation. Hans filosofiske Principper bleve fremsatte i korte Sætninger eller Udtryk uden Hensyn til deres Forbindelse med tidligere Udtalelser eller til deres regelmæssige Rækkefølge, og som Regel fremkom de i Form af Tankesprog, hvilket er en i højeste Grad virkningsfuld Læremethode og er ligesom Ordsproget en Form, i hvilken Sandheden bliver levende og varig. Det er vistnok den amerikanske Filosof Emerson, der siger, at Ordsprog ere en Udtryksmaade for absolut Sandhed — en Fremstilling af Sandheden uden Forbehold eller Tillempning. Lykkelig er den Mand, som giver et Folk eller en Nation et Ordsprog, og lykkelig er ligeledes det Folk eller den Nation, som modtager det. Det er ligesom Barmhjertigheden dobbelt velsignet — det velsigner den, der giver, og den, der modtager. Ordsprog fremkomme sædvanligvis som Udtryk for Menneskers Erfaringer fra Slægt til Slægt. Ordsprog opstaa hos et Folk gjennem dets Medgang og Ulykker. De fremkomme langsomt og repræsentere samlede Tiders ophobede Visdom. Bøger med Ordsprog ere ikke altid skrevne af de Mænd, der nævnes som Forfattere, men de repræsentere en Samling, som det maaske har taget Aarhundreder at frembringe. Ordsprogene i vor Bibel ere af denne Slags, ligeledes Ordsprogene hos de kinesiske Klassikere og i Hinduernes Literatur. Joseph Smith gav sin Samtid mange saadanne i korte Sætninger fremsatte Sandheder, flere, tror jeg, end det er faldet i nogen anden Lærers

Lod at give med Undtagelse af Jesus Kristus. Jeg kan kun citere nogle faa af disse som Exempler:

„Guds Herlighed er Intelligens."

„Det er umuligt for et Menneske at blive frelst i Uvidenhed."

„Et Menneske bliver ikke frelst hurtigere, end han erhverver Kundskab."

„Kundskab frelser et Menneske, og i Aandernes Verden kan intet Menneske opnaa Ophøjelse uden gjennem Kundskab."

„Hvilke som helst Principper paa Intelligensens Omraade, vi erholde i dette Liv, ville komme frem med os i Opstandelsen."

„Om et Menneske formedelst sin Flid og Lydighed vinder mere Kundskab og Intelligens end en anden i dette Liv, saa vil Fordelen i samme Forhold være paa hans Side i det tilkommende Liv."

„Der er en Lov uigjenkaldelig fastsat i Himlen, før denne Jords Grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle Velsignelser ere forjættede, og naar vi erholde nogensomhelst Velsignelse fra Gud, saa er det ved Lydighed mod denne Lov, ifølge hvilken Velsignelsen blev forjættet."

„Adam faldt, for at Menneskene maatte blive til; og Menneskene ere til, for at de kunne nyde Glæde."

„Dette er Herrens Herlighed — at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket."

„Elementerne ere evige, ja, Elementerne ere Guds Tabernakel eller Tempel."

„Elementerne ere evige, og Aand og Element, naar de ere uadskilleligt forenede, annamme en Fylde af Glæde." (Hvilket nødvendiggjør Menneskets Liv paa Jorden, hvor Aanden forenes med de jordiske Elementer.)

„Dersom Menneskene ikke kunne fatte Guds Karakter og Væsen, da kunne de heller ikke fatte sig selv."

„Gud selv var engang, ligesom vi ere nu, og er et ophøjet Menneske, thi Adam blev skabt i Guds Billede og Lignelse."

„Menneskets Aand er ikke et skabt Væsen. Den har været til i al Evighed og vil vedblive at være til i al Evighed. Det, som er skabt, kan ikke være evigt."

„Aanden og Legemet er Menneskets Sjæl; og Opstandelsen fra de Døde er Sjælens Forløsning."

„Det er det første Princip i Evangeliet at kjende med Vished Guds Væsen, samt at vi kunne samtale med ham, ligesom vi samtale med hverandre."

„Jesus var i Begyndelsen hos Faderen... Mennesket var ogsaa i Begyndelsen hos Gud. Intelligens eller Sandhedens Lys blev aldrig skabt eller dannet og kan ejheller blive det."

„Jesus træder i sin Faders Fodspor og udfører det, som Gud

gjorde forud. Saaledes bliver Gud herliggjort og ophøjet gjennem sine Børns Frelse og Salighed."

„De Ting, som høre Gud til, ere af stor Betydning, og kun Tiden og Erfaringen kunne gjennem forsigtig, omhyggelig og oprigtig Granskning lære dem at kjende. Dersom du, o Menneske, vil lede en Sjæl til Ophøjelse, da maa du udstrække din Haand til Himlens yderste Grændse, og du maa samlende gjennemsøge de mørkeste Afgrunde i Evighedens uendelige Udstrækning — du maa samtale med Gud."

I en Aabenbaring gjennem Profeten siger Herren: „Jeg giver Menneskene Skrøbeligheder for at gjøre dem ydmyge, og min Naade er tilstrækkelig for alle dem, der ydmyge sig selv for mig."

Paa Spørgsmaalet om, hvorledes han var i Stand til at styre Folket saa godt, svarede Profeten: „Jeg styrer dem ikke. Jeg lærer dem korrekte Principper, og de styre sig selv."

Disse tilligemed mange andre lignende Udtalelser ville faa Amerikas fremtidige saavel filosofiske som religiøse Literatur til at skinne med Straaleglands. De ere bestemte til at blive almindeligt anerkjendte og antagne Sandhedsprincipper. De ville blive hver Mands Eje. De ere udtalte ved guddommelig Inspiration. De komme fra, hvad Carlyle kalder „Tingenes indre Kjendsgjerninger". De ville leve og paavirke Amerikas kommende Slægter og Menneskene allevegne.

(Fortsættes.)

Tankesprog.

Tanken om en Gang at have været lykkelig vil altid have en forædlende Indflydelse paa Menneskene. Dersom du gjør et Menneske lykkelig nu, har du ogsaa gjort ham lykkelig om 20 Aar ved Erindringen om det. En Barndom under kjærlige og forstandige Forældres Vejledning udgyder et lysende Skjær af rolig Lykke over et helt Liv, og selv i den høje Alderdom ere Barndomserindringerne de sidste, som kunne udviskes af Menneskets Sind. Ingen Glæde, hvor ubetydelig den end er, er indskrænket til det nærværende Øjeblik. Et Menneske er lykkeligere Resten af Livet, dersom han en Gang har foretaget en behagelig Rejse, opholdt sig en Tid iblandt lykkelige Mennesker eller taget Del i en eller anden fornøjelig Adspredelse. Det er Erindringen om Fortidens Glæder, der gjør den alderstegne Mand eller Kvinde ligegyldig overfor de Begivenheder, som foregaa omkring dem, og bære dem tilbage til en Verden, som er forsvunden, og til Begivenheder, som ikke kunne gjenopleves. Sidney Smith.

For Moders Skyld.

Jeg hørte en Gang en gammel, nedbøjet Fader tale til sin sorgløse Datter, som han elskede. „Lizzie", sagde han, idet han saa' ind i hendes dybe, blaa Øjne og kjærtegnende glattede hendes gyldne Haar, „Lizzie, jeg vilde gjerne tale lidt til dig om din Moder. Maaske du har lagt Mærke til det trætte, bedrøvede Udtryk i hendes Ansigt. Det er naturligvis ikke din Opførsel, der har foraarsaget det; men det er alligevel din Pligt at jage det bort.

Jeg foreslaar, at du staar op i Morgen tidlig og laver Frokost. Naar din Moder saa kommer og udtaler sin Forundring derover, gaa da lige hen til hende og kys hende. Du kan ikke tænke dig, hvor det vil faa hendes Ansigt til at lyse.

Desuden skylder du hende et Kys eller to. For længe siden, da du var en lille Pige, kysfede hun dig, medens ingen andre vilde nærme sig til dit feberglødende, ophovnede Ansigt. Den Gang var du ikke saa tiltrækkende som nu. I dine Barndomsaars Vexlen mellem Solskin og Skygge var hun altid rede til med Moderkysfets magiske Lægemiddel at helbrede de smaa, buttede Hænder, naar de fik Ridser og Skrammer i de første Skjærmydsler med den barske, gamle Verden.

Og saa de Kys ved Midnatstid, hvormed hun jog saa mange stygge Drømme paa Flugt, der forstyrrede din Søvn; de have staaet og trukket Renter i alle disse Aar.

Hun er maaske ikke saa smuk som du, men dersom du havde udført din Del af Arbejdet i de sidste ti Aar, vilde Forskjellen ikke have været saa synlig. Hendes Ansigt har flere Rynker end dit.

Og dog, dersom du blev syg, vilde dette Ansigt for dig være smukkere end en Engels. Det vilde være i din Nærhed, benyttende enhver Lejlighed til at hjælpe og trøste, og hver eneste af disse Rynker vilde synes at være Lysstraaler, der gjorde det kjære Ansigt lyst som Solen. Hun vil forlade dig en af disse Dage. Disse Byrder ville nedbryde hende, hvis de ikke borttages fra hendes Skuldre. Hendes grove, arbejdsvante Hænder, der have gjort saa mange nødvendige Ting for dig, ville ligge foldede paa hendes livløse Bryst. De forsømte Læber, der gav dig dit første Kys, ville være lukkede for stedse, og de bedrøvede trætte Øjne ville aabne sig paa den anden Side Graven — da vil du forstaa din Moders Værd, men da er det for sent."

Indhold:

Utahs tre kvindelige Pionerer ... 225
Vor Oprindelse og Fremtidsskjæbne 230
Redaktionelt:
Livets Solskin ... 232
Præsident Bensons Besøg ... 234
Missionsnyheder ... 235
Grenskonference i Kjøbenhavn ... 235
Joseph Smith, den profetiske Lærer 236
Tankesprog ... 239
For Moders Skyld ... 240

Udgivet og forlagt af Martin Christopherſen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen)